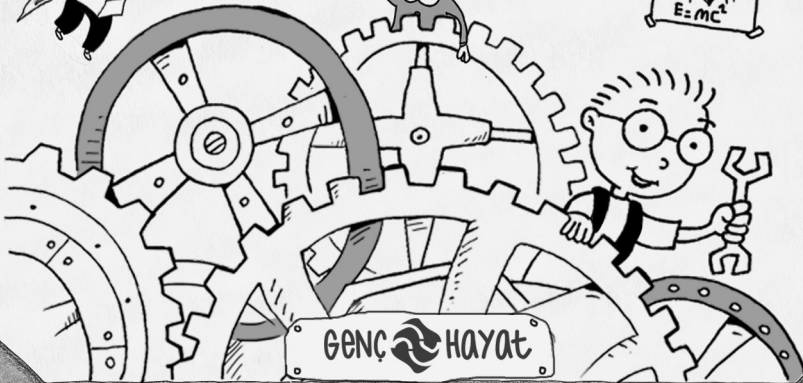

SESSİZ SAKİN'İN
GÜRÜLTÜLÜ MACERALARI

dikkat icat çıkabilir!

MELİH TUĞTAĞ
ÇAĞRI CEBECİ

GENÇ HAYAT

Melih Tuğtağ

Huuop!

Selam gençler.

Ben, Melih Tuğtağ. Doğduğum tarih için 27 Ekim 1987 diyorlar. Doğduğum zamanı hatırlamadığım için bu konuda anneye ve babama güveniyorum.

Doğma büyüme İstanbulluyum, ama "nerelisin?" dersenez, adettendir diye "Elazığlıyım" derim.

İstanbul Teknik Üniversitesi'nde uzun yıllar Jeofizik Mühendisliği okudum (Uzun yıllar hakikatten uzunmuş. Bunu öğrendim). Sonra baktım ki benden mühendis olmayacak, ben de yazar oldum.

Çağrı Cebeci

Aydın'da doğdu. Ailecek Ankara'ya taşındılar ki kendisi bu sırada 4 yaşındaydı. Sonra İstanbul'a geldiler. Liseye giderken güldüğü her şeyi karikatür olarak çizmeye başladı. İlk karikatürü 1991 yılında, Avni dergisinde yayınlandı. Kazandığı ilk parayla kendine hemen yeni bir tarama ucu aldı.

1993 yılında Marmara Üniversitesi Güzel Sanatlar Fakültesi'ne girdi. Sırasıyla Ustura, Girgır, Amele ve Cafcaf dergilerinde çizimler yaptı... TRT Çocuk Dergisi'nin Sanat Yönetmenliği görevini yaptı. Son 2 yıldır çizgi filmler yapan bir şirketi var.

Çağrı Cebeci ünlü şair, yazar ve fikir insanı olan Dilaver Cebeci'nin oğludur. 3 küçük yeğeni vardır ve karikatürlerini önce onlara gösterir. Eğer gülüyorlarsa çizmeye devam eder...

Nerden Çıktı Bu Kitap Ya Hu?

Güzel bir sonbahar günü yayınevimizde, bir sohbet esnasında ortaya çıktı bu fikir: "Neden bizim de yerli bir kahramanımız olmasın ki?" Genel müdüründen yayın yönetmenine, yayın danışmanından pazarlama müdürüne, editöründen grafikerine kadar bütün ekip düşündük, taşındık. Ve karar verdik. Evet evet! Uçan, kaçan, süper güçleri olan kahramanlara inat, her şeyiyle bizden, bizim gibi olan; bizim gibi konuşan, düşünen, yaşayan bir kahramanımız olmalıydı.

Hemen yazarımız Melih Tuğtağ ve çizerimiz Çağrı Cebeci'yle paylaştık bu fikrimizi. Aylarca çalıştık, çabaladık, yorulduk. En sonunda biraz üşengeç, biraz tembel, biraz meraklı, çokça hayalci ve oldukça sempatik bir Sessiz Sakin çıktı karşımıza.

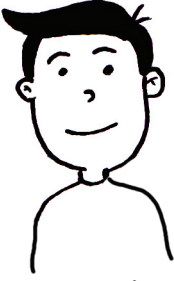
Sessiz Sakin'in ilk kitabı "Aaa! Bu da Kim?"de sürekli kaybolan gizemli bir adamın sırrını çözdük. Şimdi ise Sessiz'in birbirinden ilginç icatları ile karşınızdayız.

Adı Sessiz Sakin olsa da maceraları gürültülü, eğlenceli ve heyecanlı. Onu öyle seveceksiniz ki o sizin de cankadaşınız olacak.

Saygılar...

GENÇ HAYAT

Aksi abim
Coşkun Sakin

Kahraman annem
Sakine Sakin

Üşengeç ben
Sessiz Sakin

Koleksiyoncu babam
Selim Sakin

Tonton babaannem
Saniye Sakin

Mahallenin sevimlisi kardeşim
Gizem Sakin

Merhaba Cankadařlar.

Ben, Sessiz Sakin.

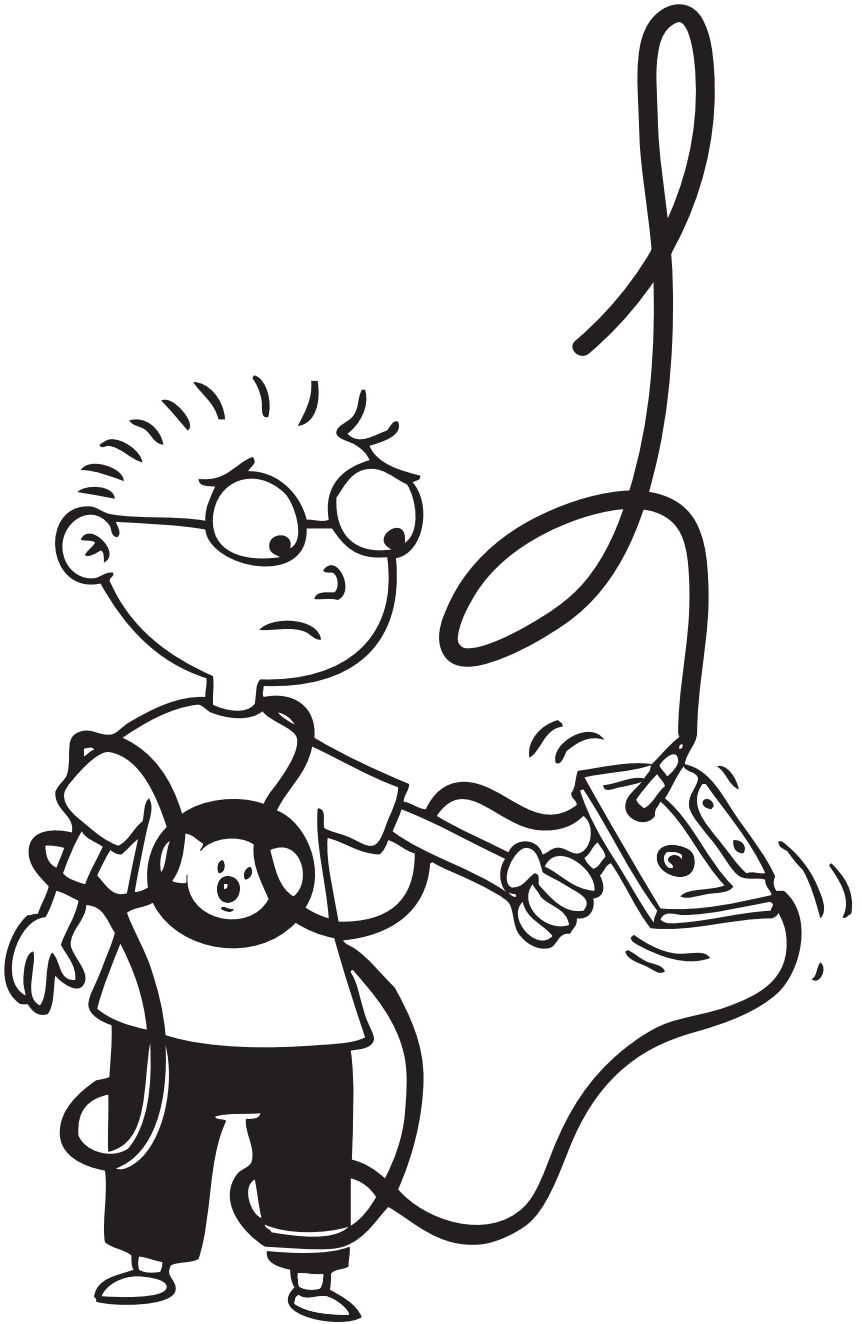
Adım Sessiz, soyadım Sakin.

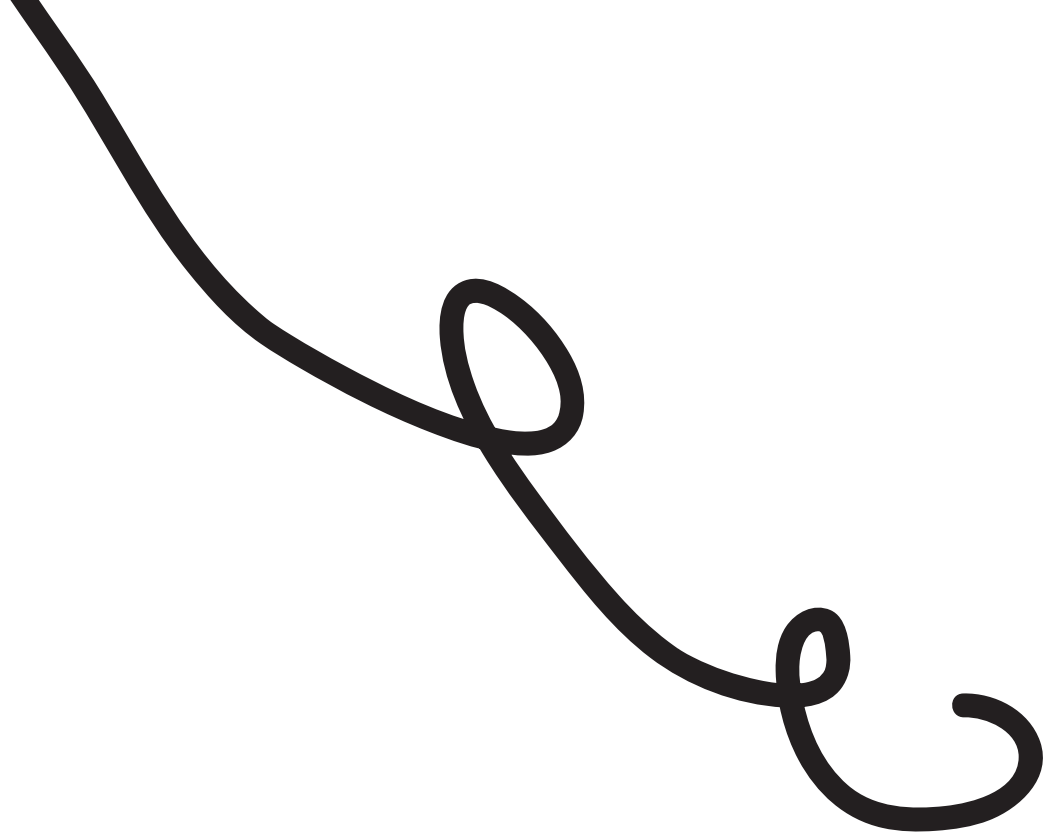
İçinizden biriyim.

Tanıştığınıza memnun oldunuz mu?

Őu an çok üşeniyorum ama bir ara eminim ben de memnun olacağım.

BÖLÜM 1
LÜTFEN BAŞA SARIN!
HAYIR, BAŞIMA DEĞİL, BAŞA
SARIN.

Hiişşt! Nasılsın Cankadaşım?

Evet, evet. Yine ben.

Tekrar karşılaşmak çok güzel. Sence de öyle değil mi?

Sana yine bizden bahsetmeye geldim. Biz derken; ben, sen, o, biz, siz, onlar yani.

xxx

Biz gençler ve kendini genç hissedenler, kalabalık bir grubun içine girdiğimizde beklenmedik şeyler yapabiliyoruz. Bunlar bazen tatlı çılgınlıklar olabiliyor. Hatta çoğu zaman taşkınlıklar bile yaşanabiliyor ne yazık ki! Yooo, yooo yanlış anladınız. Taşkınlık derken, Taşkın'dan bahsetmiyorum. O, bu tip durumlarda en sakin kalabilenimiz.

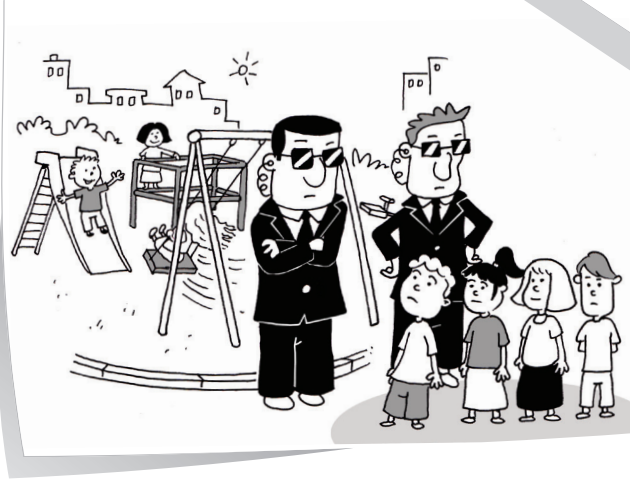

Siz de biliyorsunuz ki Taşkın, normal zamanda çok atik ve heyecanlı biridir. Ama kalabalık ortamlarda sakinliğini hiç bozmadan koruyabiliyor. Ne olursa olsun o asla sınırı aşmıyor.

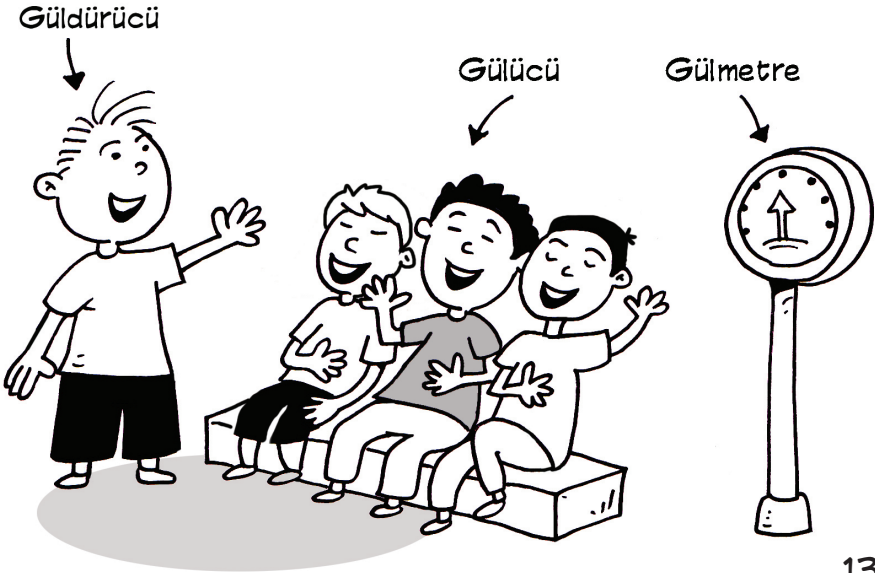
Ya ben, ben öyle miyim? Bu tip durumlarda sık sık sınırı aşabiliyorum. Sadece sınırı aşsam yine iyi ama dilime de hakim olamıyorum. Şu boşboğazlığımdan çektiğim kadar hiçbir şeyden çekmedim. Dilime hakim olmayı en kısa zamanda öğrenmem gerekiyor sanırım.

Mesela bugün! Yine cankadaşlık sınırını aştım ve çok kötü bir şey yaptım.

Etraftaki binalar ve otoparklar yüzünden koşup oynayacağıımız yerlerin sayısı gittikçe azalıyor. Var olanlar da çoğu zaman dolu oluyor. Herkes parkları dönüşümlü olarak kullanmak zorunda kalıyor. Ama bu durum bizi durdurabilir mi sizce? Tabii ki hayır. Bizim gülmeye, birlikte oyunlar oynamaya ihtiyacımız var. O zaman "Madem parklarda oynayamıyoruz, biz de şartlarımıza göre oyunlar buluruz." dedik. Ve kendimizce yeni oyunlar geliştirdik. Örneğin, "En Çok Biz Eğleniyoruz" oyunu. Ne zaman bir araya gelsek, birdenbire kendimizi bu oyunu oynarken buluyoruz.

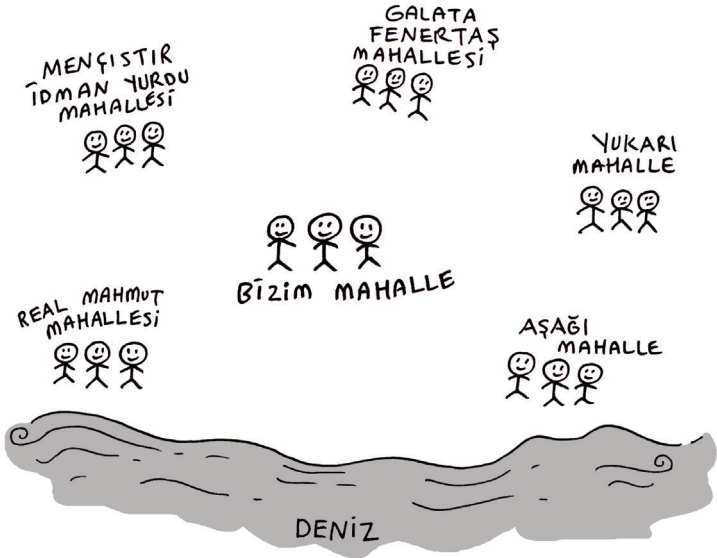
Oyunu kısaca tarif edeyim ama gerçekten kısaca... Önce oyuncular takımlara ayrılıyor. Sonra her takımdan bir kişi ayağa kalkıp kendi ekibine fıkra anlatıyor ya da espri yapıyor. Oyuncunun anlatması bitince komik olmasa bile kendi takımı, çılgınca kahkaha atmaya başlıyor. Ama takım, öyle böyle kahkaha atmak değil, tepine tepine gülüyor. En fazla eğlenir gibi gözükene, en fazla kahkaha atan takım, oyunu kazanıyor. Gerçi bir gün, bu oyunu oynarken Melek öğretmenimizle karşılaştık. Eğlenmemizde sakınca olmadığını ancak çok kahkaha atmanın bizi başka olaylar karşısında duyarsızlaştıracağını söyledi. (Bunun üzerine biz kısa bir süre oyuna ara versek de haylazlığa kaldığımız yerden devam ediyoruz.)

Bir gün, "Geleneksel Pedala Kuvvet Bisiklet Turu" sonrasında, mahalleden arkadaşlarla sahilde oturuyorduk. Siz bizim "Geleneksel Pedala Kuvvet Bisiklet Turu"muzu bilmiyorsunuz, değil mi? Ama onu ilerleyen zamanlarda detaylı olarak anlatacağım. Çok uzun hikâye... Şimdi üşendim anlatmaya.

Biz sahilde gevezelik ederken, tam yanımıza arka mahalhenin çocukları gelip oturdular. Bir süre sonra bisiklet turundan gelen öteki mahallelerin çocukları da çevremizde kümelenmeye başladı.

Bu kümelenme "En Çok Biz Eğleniyoruz" oynamak için şahane bir fırsattı.

Her ekipten bir kişi ayağa kalkıp durmadan fıkraya ya da komik hikâye anlatıyor, arkadaşları ise höyküre pöyküre gülüyordu. O, ara verdiği anda sıra diğer takıma geçiyordu. Yani önemli olan, hiç durmadan ve sürekli komik bir şeyler anlatmak. (Çaktırmayın ama aslında anlatılanlardan hiçbiri komik değil. Sene olmuş bilmem kaç, biz kalkmışız hâlâ "Adamın biri..." esprilerine gülüyoruz. Yazık ya hu!)

Sıra bizim takıma geldi. Ben ayağa kalktım ve başladım anlatmaya. Kafamdaki tüm esprileri önce bir düşündüm, aralarından en iyi olanlarını hafızamda tuttum. Sonra başladım anlatmaya... Bizimkiler çılgınlar gibi gülüyordu tabii.

En iyi olanlar bitmişti. Takım arkadaşlarım güldükçe ben hızımı alamıyordum, susmamak için en kötü fıkraları bile anlatıyordum.

"Adamın biri elli lira bulmuş, ama ayaklı lira bulamamış."

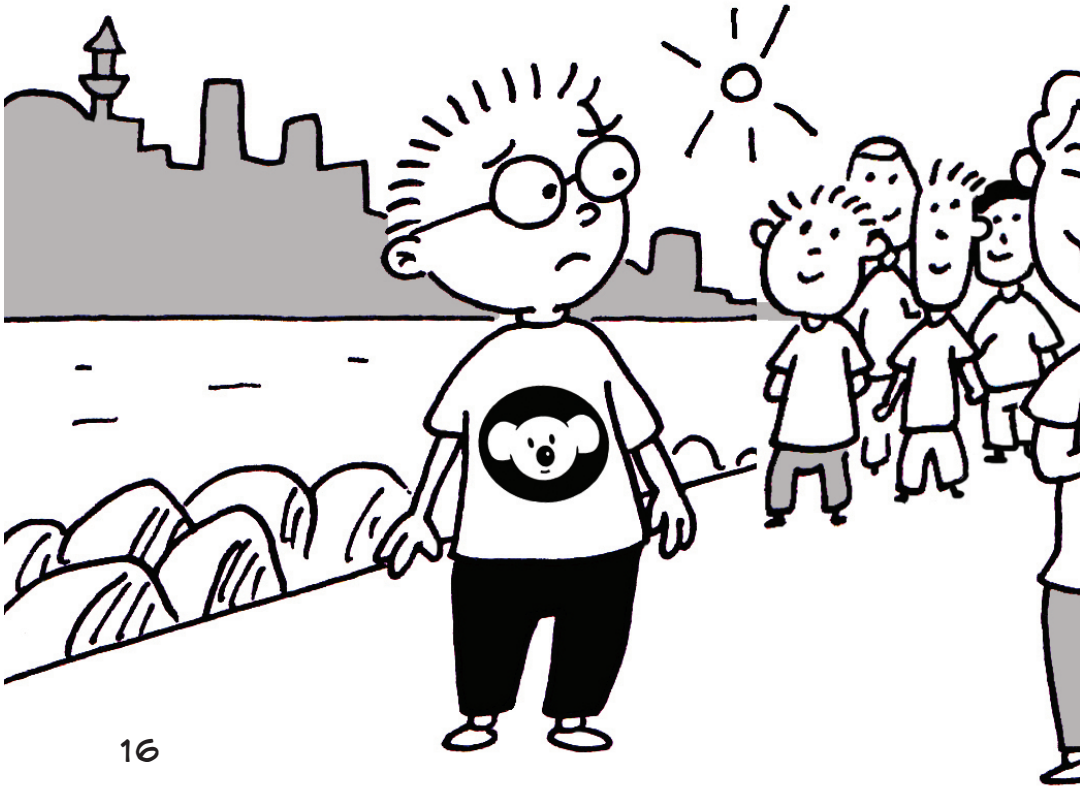
"Hahhhahhhaaaa!"

"Bir elma neden halay çeker? Tabii ki kurtlarını dök-mek için."

"Hahhahahaha..."

"Denizin ortasında ne var? Hayır, bilemediniz. Ada de-ğil, N var. De-n-iz"

"Hahhahahaha..."

Bu son kötü esprileri de yapınca bildiklerimin tamamını anlatmış oldum ve o pişman olacağım an geldi. Başladım etrafımdakilerle dalga geçmeye.

"Taşkın'ın öndeki dişleri o kadar büyük ki kışın ağzına ayrı, dişlerine ayrı atkı takıyor."

"Hahahahahaha..."

"Adamın diş atkısı var yani..."

Biliyorum bu yaptığım çok ayıp ama yaptım bir kere. Başka yapacak espri yokmuş gibi Cankadaşım üzerinden arkadaşlarımı güldürmeye çalıştım.

Taşkın, dişleri konusunda çok hassastır ve ben bunu çok iyi biliyordum. Allah'ım ben nasıl böyle bir şey yaptım!

